

saa i hele den kvindelige Opdragelse“ og være af største Betydning for Spørgsmaalet om „at give Kvinder en friere Adgang til eget Erhverv og derigennem en selvstændigere Stilling i de borgerlige Forhold.“ Selvfølgelig kunde der ikke opnaas nogen sand Betryggelse imod, at Kvinder indlade sig paa letsindige Handler og forkerte Dispositioner, men den vandtes ikke ved noget Slags Kuratel, saa lidt som den haves for, at ingen myndig Mand forøder sin Formue; men Spørgsmaalet var kun, om denne Mulighed var større for Kvinden end for Manden, og dette maatte Udvalget besvare benægtende, hvorfor det kom til den Slutning, at ugifte Kvinder i Henseende til Myndighed skulde stilles aldeles lige med Mænd, altsaa med 18 Aars Alder være myndige under Kurator og med det fyldte 25de Aar fuldmyndige. *)

Dette radikale Forslag vakte stor Overraskelse hos Justitsministeren og megen Betænkelighed. Han mindede om, at ved første Behandling havde kun Dahl udtalt sig herfor, medens Lehmann havde villet nøjes med en mere udstrakt Brug af Fuldmyndigheds-Bevillinger, hvad han gerne vilde gaa med til. Han kunde ikke erkende, at Udvalget i sin Betænkning paa tilfredsstillende Maade havde godtgjort Rigtigheden af sit Forslag, og henviste paany til den norske Lov af 1845 som sit eget Forbillede, samt til et svensk Lovforslag af 1854, der ikke gik nær saa vidt som Udvalgets; thi det gav kun Kvinder Myndighed med 25 Aars Alder, medens 21 Aar gjaldt for Manden, og endda kun, naar de selv ønskede det. Efter en længere Imødegaaelse af Betænkningen udtalte han, at han bestemt maatte modsætte sig Forslaget og i hvert Fald kræve, at Loven først traadte i Kraft efter en vis Tids Forløb, for at Forældre og Værger kunde faa Tid til at træffe fornødne Dispositioner, samt at Kvinder skulde have Adgang til at forblive umyndige, hvis de foretrak dette.

Dog nu (26. Oktbr.) tog *Lehmann* fat med fuld Kraft og forsvarede Betænkningen Led for Led. Til dels er Talen kun en Omskrivning af denne, men der er dog flere interessante Tilføjelser. Han fremhævede saaledes, „at det staar i en forunderlig Modsætning, at Kvinden netop er stillet slettere i de nordiske Lande end i den øvrige civiliserede Verden, og at det ikke stemmer ganske med, hvad vi i Poesi og Prosa have lært fra vor Ungdom af, om den særlige Herlighed, Kvinden skulde have indtaget fra Arilds Tid i Norden“. Vistnok havde man i Norge ikke gjort saa stort et Skridt, som Ud-

*) Denne Betænkning findes i Rigsdagstidende 1857, Tillæg B, Sp. 17—24.